

Hét Határ

Református hitéleti lap

XVIII. évfolyam 7. szám

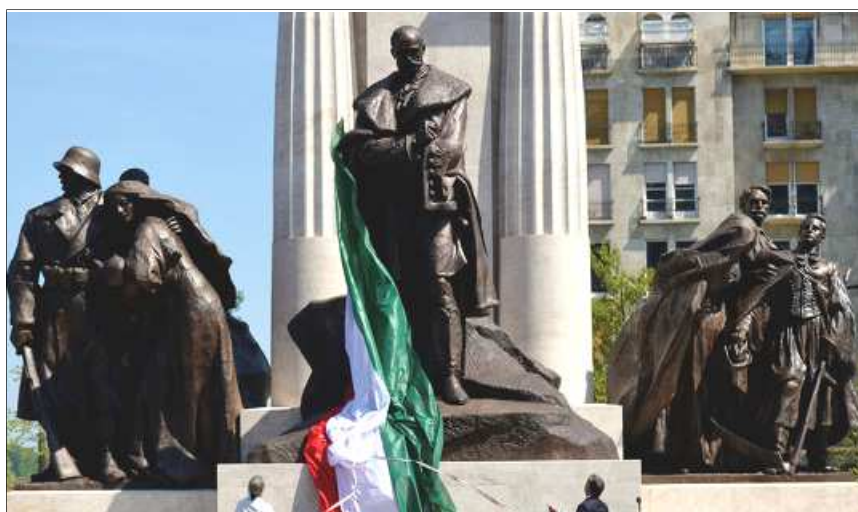
2014. július

TISZA ISTVÁN EMLÉKE

Ha lassan is, de helyükre kerülnek dolgok. Baloldali eszmevilághoz kötődő politikusok után a jobboldalhoz köthetők is kapnak immár nyilvánosan szobrot köztereken, nyilvános helyeken. Mint minden ebben az országban, egy szoborállítás is átpolitizált. Romsics Ignácot parafrázálva, miszerint mifelénk a politikusok rendre belefirkálnak a történelemkönyvekbe, mifelénk önjelölt, önmagukat függetlennek kikiáltott zsrnaliszták beleszarnaliskodnak a történelmi emlékezetbe. Merthogy emlékezet nemcsak egyfajta létezik. A dolog ironiája, hogy önmagukat

kat a pluralizmus híveinek vallók igyekeznek ragaszkodni a monolit történelemértelmezés fenntartásához. Tisza Istvánt lehet szeretni vagy nem szeretni, de elvitatni azt tőle, hogy korának legnagyobb magyar államférfia volt, aligha. Karakteres politikus volt, élesesű és elkötelezett. Biblikus volt, innen érthető a páli igazság életében, hogy „mi nem vagyunk a meghátrálás emberei...” Látomásos ember volt, ugyanakkor realista. Attól félt, ami bekövetkezett. Nem személyes sorsáért aggódott – vállalta, az eleve elrendelés tudatával –, hanem nemzetét féltette. Mikor a köz szolgálatába szegődött, akkor az egészet látta maga előtt: a lehetőségeket és a buktatókat. Kortársai közül az őt legszűbbolondozó szintén

református Ady számított legnagyobb nyíltszini ellenfelének. De míg Ady a maga prófétikusságában a kávéházi asztalok alkoholos félhomályából szórhatta igazságait, addig Tisza minden politikusi döntése mögött a számonkérhetőség felelőssége állott.

Ha sorsukat nézzük, mindketten behaltak abba a világba, amit velük együtt tűnt le. S mindketten hivatkozási pontok lettek abban a világban, amelyek ezt követte: progresszió és folyamatosság. Van valami, ami nélkül nem érthető egyikük sem, különösen pedig Tisza István: ez a hitvallásos magatartás. Tisza nem vallásos volt csupán, hanem hitvallásos. Ő féltette egyházát legjobban a korban uralkodó liberális teológiai behatástól. Tudta, hogy a hitvallásosság feladásától nem modernizálódik az egyház, hanem elveszti tájékozódási pontját. Dunántúli Református Egyházkerület főgondnoki tisztségébe való beiktatásakor mondta: „Mi egyetemes papságnak valljuk magunkat és lelkeseink részére nem ismerünk előjogo-

kat, és ez helyesen van, de csak akkor, ha részt kívánunk venni a papi tiszt munkáiból és kötelességeiből is.”

Vállalás és elkötelezettség, talán ezek életének legmeghatározóbb vonásai politikai, közegyházi tevékenységében. S hogy mennyire tartotta egyházát?

Egy anekdotikus történet erről.

Közös miniszteri ülésen tartózkodtak Bécsben a monarchia érintett miniszterei. Késő estébe fordult a tanácskozás és még sok megbeszélendő volt. Ferenc József javaslatot tett, hogy az ülést be kellene rekeszteni és másnap majd pihenten folytatni. Mire Tisza megszólalt:

- Lehetetlen Felség! Nekem holnap este Geszten presbiteri gyűlésen kell lennem! A

reggeli gyorsal indulok haza!

Ennyit jelentett neki a presbiteri tisztség. Az ülés éjszakába nyúlóan folytatódott.

De nem ezért, hanem a politikusi és emberi teljesítményéért, a magyar liberális konzervativizmus egyik markáns figurájaként érdemli meg a szobrot. Mert nemcsak nagy alakja volt a korának, hanem bizonyos értelemben maga volt a kor. A Tisza Pista.

Ez pedig a mi múltunk. Mindannyiunké, amihez viszonyulni kellene emberi módon, tisztelettel. Hogy lassan helyükre kerüljenek dolgok.

Jakab Bálint Mihály
repsz.hu

NÖVELD A HITÜNKET

Lukács 17,5

Hányszor kéne a mi szájunkból is elhangzania ennek a kérésnek amit a tanítványok tettek fel Jézusnak, t.i., hogy növelje az ő hitüket.

Nyilván azért kérték ezt mert érezték ennek a szükségességét, érezték gyengeségüket, azt, hogy a hitüknek, bizalmuknak Jézusban erősebbnek kéne lennie. Milyen ingadozó az emberi hit. Hányszor emészt bennünket a kétely, hányszor találjuk kedvünk ellenére valónak az imádkozást az Ige olvasását, az istentisztelet hallgatását az adakozást, milyen hamar átvesszük a világi szokásokat, véleményeket. Milyen hamar magyarázatot tudunk adni mulasztásainkra, arra, hogy sokszor képtelenek vagyunk a mindennapjainkban kegyes, Istenre figyelő életet élni, milyen hamar elterelődik a figyelmünk Istenről, az Ő dolgairól, arról, hogy adott esetben ő mit is várna el tőlünk.

Ha nyomorúság, betegség, kár ér mindjárt indulatosak leszünk, kételkedünk, lázadunk, perelünk Isten ellen. Többet áldozunk a földi javakért, saját céljainkért, mint az Isten dolgaiért, előbbre helyezük szeretteink kívánságát a nekik való szolgálatot mint a mi Urunk Jézus követését. Nem jut időnk, erőnk, energiánk, hogy odafigyeljünk jobban a gyülekezeteinkre, a szolgálatra, másokra akiknek szükségük lenne a mi segítségünkre. Túl könnyen esünk kísértésbe és tagadjuk meg hitünket azzal, hogy Isten akarata és tetszése ellen való dolgokat teszünk.

Valljuk be őszintén, hogy a mi hitünknek is növekednie kell, mint a tanítványok hitének. A miénknek is kell lennie ennek a kérésnek: "Urunk kérünk növelj a mi hitünket!". Hányszor kellett a tanítványokat megfeddnie Jézusnak ezt mondva: "Meddig leszek még veletek, ti kicsinyhitűek!" Ellenben mennyire örült annak, ha valaki igaz, reménykedő hittel ment hozzá segítséget kérni, a betegségben, szükségben. Gondoljunk a kapernaumi századosra, aki úgy bízott Jézusban, hogy azt mondta, nem kell Jézusnak a házába eljönnie, elég ha szól és meggyógyul a gyermeke, vagy a kánaáni asszony aki csak megérintette Jézus ruháját és tudta, hogy ez elég lesz a gyógyulásához. Minél erőtlenebb a hitünk annál több kételkedéssel, restséggel, hánykolódás-

sal és bukással jár a hitélet. Ellenben minél erősebb a hit, annál több vigasztalást, lelki bátorságot, bizakodást, bűgöságot támaszt az emberben.

Ne feledjük és ne kicsinyeljük le az ellenség munkáját sem, mert a kísértőnek az a célja, hogy eltávolítson Istentől, hogy szép és nemes terveink meg hiúsuljanak, hogy ne sikerüljön az, amit elterveztünk. A bizonytalanságnak a kételkedésnek elültetése a szívünkben a Sátán munkája. Pál apostol ezt írja az Efézusiaknak írott levelében: "Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonoszok minden tüzes nyilát." / 6,16 / A Jánosi levélben pedig ezt olvashatjuk: "Mert minden ami Istentől született, legyőzi a világot és az a győzelem a mi hitünk." / 2 Ján.5,4. / Tisztán kell tartanunk a szívünket, a megpróbáltatásokban is állhatatosaknak kell lennünk, mert ez szilárdítja meg a hitünket, csiszolja jellemünket, erősít minket. Pál azt mondja, hogy az életét sem sajnálná Jézusért, mert akkor is tudná, hogy semmit sem veszített, csak nyert, örök életet Jézusért, aki ezt már megszerezte

neki halálával, áldozatával. / Filippi 1,21./

Mit tehetnénk, hogy az Úr növelhesse hitünket?

Az első tanács: Hallgassuk figyelmesen az ő beszédét, ne hiányozzunk sokat az istentiszteletekről. Nem jó az. Megfáradunk, elgyengülünk, egyre nehezebben megyünk vissza, egyre több minden fogja nyomni a lelkünket. Jön a lelkiismeret furdalás, szégyen, önmarcangolás és már le is mondtunk arról, hogy az Úr kezdhet valamit velünk. Ha sokáig restek maradunk megfásul, elgyengül a hit, az akarat. Ragadjuk meg az alkalmakat, hallgassuk és olvassuk az Isten Igéjét, mert az Ige eszköz a jó Isten kezében, aki akar és meg tud erősíteni bennünket, növelni tudja hitün-

ket.

A másik fontos tanács: Ne csak beszéljünk a hitünkről, hanem próbáljuk azt az életünkre is alkalmazni. Kérdezzük meg többször, döntések előtt, mielőtt szólnánk, cselekednénk: Mit szeretne Isten tőlem ebben a helyzetben? Hogyan kéne szólni a másikhöz, hogy ne bántsam meg? Mit tehetnék, hogy a kedvében járjak? Hogyan tudnék segíteni neki ha bajban van? Ha jobban odafigyelünk Istenre, akkor Ő sokkal több mindent megmutat nekünk, jobban ki tudjuk majd használni az időnket. Meggyőződésem, hogy az Istenre figyelés nem elvesz az időnkől, szeretteinktől, családunktól, háztartásunktól, hanem inkább visszavezet minket hozzájuk, Ő ad nekünk csak igazán időt és alkalmakat, hogy értelmes életet tudjunk élni. Kár nem odafigyelni Rá, mert az, az elpocsékoló idő amit nélküle élünk.

Harmadik fontos tanács: Vegyük komolyan az Úrvacsorázás alkalmait, éljünk ezzel illő előkészülettel, átgondolva, hogy mit is jelent nekünk Jézussal egy asztalnál lenni? Mit élhetünk mi át ilyenkor? Ő velünk van, elfogad, megbocsát, megtisztít. Ha ez így van akkor mi is bocsássunk meg magunknak, ne vegyük vissza a terheket amiket Ő elvett, ne hordozzuk tovább. Ő elhordozta azokat, másokét is. Ő megbocsátott nekünk, de azoknak is akik ellenünk valami rosszat tettek. Nem nekünk kell igazságot tenni, hagyjuk rá. Ha mindezt átéljük megkönnyebbülünk, megnő a jó Istenbe vetett bizalmunk és hitünk. Megerősít bennünket az Istennek Szentlelke.

A negyedik fontos tanács: Imádkozzunk többet, ha gyengének érezzük hitünket, ha kísértések, kétségek gyötrőnek. Kérjük hitünk megerősítését, növelését, mert nem mi, hanem az Úr, az Ő Szentlelke az, aki megerősít bennünket. Gondoljunk arra, hogy nem hiába kér Jézus minket, a Szentírás szavain keresztül, hogy mindig imádkozzunk, kérjünk, mert a jó Isten meghallgat, megerősít és megadja kéréseinket.

Kérjük mi is bátran, kitartással Jézust: Urunk növelj a mi hitünket! Ámen.

Sugárné Damó Márta.

KONFIRMÁCIÓS TALÁLKOZÓ BANÁN

Nem mindennapi eseményre került sor Banán a református egyházközség életében.

2014. június 8.-án tartották az 50 illetve 60 éve konfirmáltak konfirmációnk közös megünneplését.

Az esemény a Pünkösdi ünnepi istentisztelettel kezdődött. Meghallgattuk tiszteletes úr ünnephez méltó, szívét melengető prédikációját. Úrvacsorára készülve elénekeltek a 378. dicséretünket, mely így hangzik: Adjunk hálát mindannyian az atya úr istennek.

Melyet 60. évvel ezelőtt első úrvacsoránk előtt énekeltek. Ezt követte Istennek hálát adván közös úrvacsora vétele.

Először a 60 évvel ezelőtt konfirmáltak járultak az Úr asztalához. Ezt követte az 50 évvel ezelőtt konfirmáltak, hogy megerősítsék hitüket az Úrvacsora vételével.

Az istentisztelet befejezésével szívünk megtelt Isten iránti hálával.

Istentisztelet után felkerestük örök nyugvó helyükön azokat a társainkat, akik már nem vehettek részt ezen az

eseményen.

Az 50 éve konfirmáltak már eltávozott osztálytársaikra emlékezve hajtottak fejet, és örökre szívükbe zárták emléküket.

Mi a 60 éve konfirmáltak szeretett tanítónkra, Szilágyi Gyula, református kántortanítónkra emlékeztünk, Neki köszönhetjük, hogy megszerezte velünk Istent dicsérő zsoltárokat és dicséreteket.

Hálánk jeléül, emlékére elénekeltek a

90 zsoltárunk első versét, majd elhelyezték az emlékezés virágait.

Elbúcsúzva konfirmáló társainktól Isten segedelmét kérve, korunkra való tekintettel 5 év múlva találkozunk.

Hálát adunk Istennek, hogy megérhettük ezt a csodás napot.

**Horváth Györgyné
60 évvel ezelőtti konfirmáló**

KONFIRMÁCIÓS TALÁLKOZÓ CSÁSZÁRON

Már hagyománnyá vált, hogy minden év áprilisában konfirmációs találkozót szervez a gyülekezet presbitériuma. Meghívják azokat, akik 10, 20, 30, 40, 45, 50, 55, 60 éve vagy még régebben konfirmáltak a császári református templomban.

Az istentiszteleten Juhász Róbert Tiszteletes úr köszöntötte a megjelenteket, majd a hit és a konfirmáció fontosságáról beszélt. A következő igét kaptuk útravalóul: " Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját." / Jel. 2,10 /

Évfolyamtársaimmal 40 éve tettünk hitünkről tanúbizonyságot Borsos Sándor Tiszteletes úr vezetésével. 1974-ben 20-an álltuk körül az Úrasztalát, most 12-en gyűltünk össze, sajnos 2-en már nem lehettek közöttünk. A meghívottak nagy része eljött a találkozóra Császárról és a környező településekről. A legidősebb Táló Józsefné, Gergely Zsófia volt, aki 1936-ban konfirmált.

A 40 éve konfirmáltak köszöntötték Borsos Sándor Tiszteletes urat, emlé-

kezve a hittanórákra és a bibliaórák hangulatára. Ezután a Tiszteletes úr emlékezett vissza a majd 70 évvel ezelőtti konfirmációjára. Tudjuk, hogy a konfirmáció a hit elfogadását és megerősítését jelenti. Az emlékezőknek azt kívánta, hogy ez a vallomás töltse be a szívüket: " Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, enyém vagy!" / Ézsaiás 43 / Megállapítottuk, hogy a prédikációjának lendülete nem változott, mert ugyanolyan lelkesedéssel és szenvedélyesen prédikált, mint ahogy fiatalunkból emlékeztünk. Köszönjük, hogy a Tiszteletes Asszonnyal eljöttek, és megtisztelték jelenlétükkel a találkozót.

Baráth Imre tiszteletbeli gondnok /71 éve konfirmált/ Szabó Lajos volt lelkészünk jókívánságait tolmácsolta. Majd köszöntötte Borsos Sándorné Tiszteletes Asszonyt, megköszönve, hogy 1969-1993-ig vezette a császári Református Énekkart, amelynek Imre bácsi már 45 éve, még jelenleg is aktív tagja. Az istentisztelet utáni szeretetvendégségen visszaemlékeztünk ifjúságunk

szép pillanataira, sokáig beszélgettünk a terített asztal mellett.

Köszöntünket fejezzük ki a szervezőknek, elsősorban Beke M. Zsigmondnének és Kovács Ferencnének, akik évek óta nagy lelkesedéssel szervezik, majd lebonyolítják a találkozót, szeretetvendégségeket. Köszönjük Akóts Józsefnek, -aki 40 éve konfirmált- az Akóts Pékség tulajdonosának a sok finom süteményt és pogácsát. Most még ezeken kívül meglepett bennünket gyönyörű és finom tortákkal is, amelyek egy csoportok konfirmációs fényképei voltak. Köszönjük!

Ahogy múlik az idő, egyre fontosabbnak tartjuk a beszélgetéseket, találkozásokat régen látott barátokkal, ismerősökkel. Reméljük, ez a hagyomány nem szakad meg! Akik ott voltak, nagy lelkesedéssel mesélnek a találkozó hangulatáról és sikeréről. Találkozunk 5 év múlva!

Paulovicsné Beke Éva

ARATÓNAP PÉTER - PÁLKOR

Június 29-én az ácsi gyülekezet először rendezte meg a hagyományörző aratónapot, mely a szokásos vasárnapi gyülekezeti rendet is érintette. Az ötlet egy presbiter testvérünktől származik, aki még az elmúlt évben vetette fel, hogy a parókia kertjében tartott hagyományörző nap mellett tartsunk egyet a „helyszínen” is, a határban. Az év tavaszától többször beszélünk a szándékról, majd elkezdődött a szervezés. A gyülekezet mellé állt a város Önkormányzata, a Természetjáró Bakancsos Klub, így lassan körvonalazódott a program. Június 29-én, vasárnap a Malom tó mellett a korai órákban elkezdődött a sátor és az alkalmi konyha felállítása, melléljük kerültek a Bakancsosok ügyességi játékaik. Kilenc óra körül jöttek-jöttek az emberek, és a vártnál is többen gyűltünk össze. Idősebb testvéreink elővették a régi, féltve őrzött eszközöket, és a tudást! Kolompszóval indultunk a tó másik partja melletti búzatáblához, a férfiak vállán kasza, galymóval felszerelve, böngöregelye, az asszonyoknál sarló, kötözőfa. A búzatábla mellett megállva meghallgattuk és megnéztük a hagyományos aratást. Megkezdődött a kötélcsinálás, aztán rendbe álltak a férfiak, a kötélterítők, marokszedők. A régen elfeledettnek hitt mozdulatok hamar újjáéledtek, és sok vidám tréfa, mondas közben hamarosan össze is raktak két kepet az aratók. Aki nek volt kedve, megpróbálhatta, tanulhatta a fortélyokat. Ezt követően egy emlékoszlopot állítottunk a búzatábla szélére, mert

egykor azon a területen feküdt a helyi baptista temető. Felszámolása után jele sem maradt. A nap szervezése során jutott tudomásunkra, hogy éppen a kiszemelt területen volt, és több elhunyt porlik most is ott. Egy imádság mellett emlékeztünk rájuk, és a komáromi baptista gyülekezet képviselői helyezték el koszorújukat. Megható volt az igyekezet és a felajánlott munka, amellyel spontán módon készült el az emlékoszlop. Nagy dolog volt az is, hogy ezen a vasárnapon nem a templomban, hanem itt, a szabadban, a sátor alatt tartottuk az istentiszteletet. A templomosok számára szokatlan helyszín és mód ellenére (sörgarnitúrák mellett ülve, körben játszódozó kisgyerekek között) hamar kialakult az áhítatos légkör. Örömmel tapasztaltuk, hogy a kiosztott énekes lapokról velünk énekeltek nem templomba járó, vagy

más vallású testvéreink is. És azt is megállapítottuk, hogy legalább háromszor-négyszer annyian voltunk ezen az istentiszteleten, mint máskor a templomban! Egészen másként szólt itt az ige,

mintha a templomban hallgattuk volna: „Emeljétek fel szeméiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” (Ján.4, 35) Istentisztelet után közös ebéd következett: a gulyás mellé az asszonyok lángost süttöttek helyben, az összehordott süteményből, üdítőből jutott minden asztalra, sőt, a nap folyamán végig kitarzott. A későbbiekben megnézhattuk a régi aratószerszámokat, a mezei munka minden kellékét, régi viseletdarabokat. A gyerekek játszottak, lovaskocsikáztak, kézműveskedtek, készült az aratókoszorú, nyakláncok, kitűzők, csuhétárgyak. A gyerekekből alkalmilag verbuválódott kis kórus mellett régi népi hangszereket, más tájak zeneszerszámait ismerhettük meg, csodálatos dalokat hallgattunk. A halászi néptáncosok gyönyörű viseletben táncoltak fergetegesén, majd az Árgyéhus zenekar élő muzsikája mellett tartottak kis táncházat az érdeklődőknek.

Az aratónap folyamán több százan jelentek meg a tóparton. A rendezvényt jótékony céllal szerveztük: a nemrégiben visszakapott volt egyházi iskolaépület felújításához szeretnénk a terveket elkészíttetni, hogy pályázni tudjunk a későbbiekben. Nagyon szeretném hangsúlyozni: mindenkinek, aki a szervezésben, munkákban, szolgálatokban részt vett, aki hozzájárult a nap sikeréhez, vagy adományt adott: hálás köszönetünket fejezzük ki, és Isten áldását kérjük életére!

Gerecsei Zsolt

A TANÉV MARGÓJÁRA

Hittanévzáró Rédén, avagy a tanév margójára

Idén pünkösdi ünnepén, az egyház születésnapján adtunk hálát az elmúlt tanév örömeiért és a közösen megtapasztalt áldásokért. Különös váradalmakkal indultunk neki a hittanévnek szeptemberben, hisz ez volt az első év, hogy a hitoktatást hivatalos állami keretek között szerveztük meg és az iskola rendjének szerves része lett, legalábbis két évfolyam számára. Új tanmenetet és tankönyveket próbáltunk ki, illetve több lett az adminisztráció. Az 1. és 5. osztályban összesen 18 fő választotta a református hit- és erkölcsan tantárgyat, melyről a félévi és az év végi bizonyítványban is értékelést kapott. Ebben az örvendetes létszámban két olyan tanuló is van, aki még nem volt megkeresztelve a tanév kezdetekor.

Sok program van mögöttünk: gyermek istentiszteletek, Báránka klubok, Hét-határos hittanos kirándulás, egyházmegegyi hittanverseny, melyen a Kék forrás nevű csapatunk első helyezést ért el, bőjti biciklitúra, konfirmáció, karácsonyi, húsvéti és anyák napi szolgálatok. Az év során a gyerekek szorgalmasan gyűjtötték a csillagokat és a matricákat. Akiknek, legalább 20 matricája összegyűlt, azok jutalomkönyvben részesül-

tek a gyülekezet előtt.

Az igehirdetés előtt a gyerekek számára is hangzott egy szemléletes tanítás. Arról szólt, hogy miért jó templomba járni. Ezt a kérdést legtöbbször úgy teszik fel a gyerekek, hogy miért kell templomba menni. Két T betű adta meg a választ mindannyiunk számára. T, mint Találkozás. Azért jövünk a templomba, hogy Istennel találkozzunk és közben egymással is találkozhatunk, néikkel, bácsikkal, gyerekekkel, hitben Testvérekkel. T, mint Töltekezés. Egy locsoló kanna is a segítségünkre volt, hogy megértsük ezt a szót. A locsoló kannát meg kell tölteni vízzel ahhoz, hogy használni tudjuk és meg tudjuk öntözni vele a szomjazó virágokat. Ha eljövünk a templomba és engedjük, akkor Isten megtölt bennünket szeretettel, békességgel, örömmel, a megbocsátás készségével... Megöntözi a szívünket, mint a kiszáradt földet, sőt mi is meg tudjuk öntözni mások szívét a tőle kapott jóssággal.

Végül 3 T betűt jegyeztünk meg: Templom, Találkozás és Töltekezés. A rédei gyerekek most már tudják, hogy ezek szorosan összetartoznak.

Barta Lívია

GYEREKNAPI BÁRÁNYKA KLUB

Egy nap a gyerekekkel a gyerekekért! Ezzel a mottóval tartottuk meg idén a nemzetközi gyereknaphoz is kötődő hagyományos gyülekezeti gyerekdelutánunkat. Június 1-jén, vasárnap délután vártuk a családokat, kicsiket és nagyokat a Kultúrházba, ahol lufit hajtogatunk, teafilterből képeket ragasztottunk, vitorlázó repülő és virágos mobil dísz készítettünk, valamint hello kitty-s és angry birds-s ügyességi játékot gyártottunk Pet palackból. Nagy sikert aratott a *Rajzolj egy csokiért* című felhívásunk. A házilag elkészített ujjfestékekkel egy-két tenyérlenymatot csináltak a gyerekek egy A/4-es lapra, majd kiegészítették vízfestékekkel aszerint, hogy ki mit látott bele a tenyerébe. Aki festett, az kapott egy különleges csokit. Nagyon kreatív alkotások szüle-

tettek, amelyeket egy festőművész is megirigyelhetett volna. Festőművész nem volt közöttünk, de egy három tagú zsűri a legjobbakat kiválasztotta és külön jutalomban részesítette. Közben lehetőség volt keresztyén könyveket vásárolni a Parakletos könyvesház jóvoltából, az udvaron pedig trambulinban lehetett ugrálni. A közös alkotás után egy nagy szőnyegre telepedtünk és hangszerekkel, énekléssel a mese világába röpített bennünket a Hangerdő trió. Az értékes hangszereket egy rövid bemutató keretében ki is próbálhatták a gyerekek. Akinek volt még kedve és ereje, az ejtőernyőzhetett a tiszteletes néniel a program zárásaként.

Barta Lívია

HEIDELBERGI KÁTÉ

123. Melyik a második kérdés?

„Jöjjön el a te országod.”
Azaz úgy igazgass minket igéddel és Lelkeddel, hogy neked napról-napra egyre jobban engedelmeskedjünk. Tartsd meg és növeld anyaszentegyházadat; pusztíts el minden ördögi mesterkedést, ellened lázadó hatalmat, és minden gonosz tervet, amelyet a te szent igéd ellen szöttek, míg végre kiteljesedik a te uralmad, mikor te leszel minden mindenkben.

124. Melyik a harmadik kérdés?

„Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”
Azaz adjad, hogy mi és minden ember saját akaratunknak nemet mondjunk, és a te egyedül jó akaratodnak engedelmeskedjünk, minden ellentmondás nélkül, hogy így mindenki az ő tisztét és hivatását olyan készségesen és hűségesen töltsse be, mint a mennyei angyalok.

125. Melyik a negyedik kérdés?

„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.”
Azaz adj meg mindent, amire testünknek szüksége van, mert így megtudjuk, hogy minden jó egyedül tőled jön, és hogy a te áldásod nélkül sem a mi gondoskodásunk és munkánk, sem adományaid nálunk nem gyarapodnak.
Épen ezért forduljunk el minden teremtménytől, és egyedül beléd vessük minden bizalmunkat.

126. Melyik az ötödik kérdés?

„Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”
Azaz Krisztus véérért nekünk, nyomorult bűnösöknek ne ródd fel se az általunk elkövetett bűnöket, se a gonoszra való, minket bénító hajlamot. Ugyanakkor a te kegyelmedről tanúskodik bennünk az érzés, hogy feltett szándékunk felebarátainknak szívünk szerint megbocsátani.

TÁBOROZNI VOLTUNK

A nagyigmándi hittanos tábort ez évben is június utolsó hetében szerveztük meg. Nagy izgalom előzte meg, hiszen Tagyosra terveztük a tábort, de csupán néhány héttel az időpont előtt derült ki, hogy meg is érkezett minden szükséges engedélyezés az épület felújítása után, s így valóban a tervek szerint alakulhat minden.

A felújítás sokkal szebbé tette az épületet, így érkezésünkkor külön öröm volt a megújult épületbe való beköltözés. A tábor hétfőtől péntekig tartott, 32 gyermeket vihettünk magunkkal, ami azt jelenti, hogy az eddigi legnagyobb létszámmal vehettünk részt a programban. A hét témája a Titusz alapítvány Péter2 csomagja volt.

Minden délelőtt áhítattal és foglalkozással kezdődött, majd a délutánok során valósultak meg a tábor programok, vetélkedők, játékok és kirándulások. Szerdán a tatai kalandparkban próbálhattuk ki rátermettségünket, csütörtökön pedig a tervezett strandolás helyett (a hűvös szél miatt) a Szelimbarlangba és a Turulhoz látogattunk el Tatabányára, mindezt izgalmasabbá téve egy megállással a McDonald's-nál.

Idén is volt rajzverseny, szoba tisztasági verseny és Ki mit tud is. A Ki mit tud-ra csütörtök este került sor, összesen 10 műsorszámot bírálhatott el a zsűri. Nagyon színvonalas produkciókat láthattunk, hiszen gyermekeink már előre készültek erre az alkalomra. Ebben az évben is tanító nénik főzték nekünk a finomabbnál finomabb ételeket, így ezúton is köszönetet mondunk Körmendi Beátának, Pékné Kocsis Katalinnak és Róthné Csonka Editnek a jól tarásunkért, Horváth Sándornak és Nagy Lajosnak a pékárúk és húsárúk biztosításáért, valamint négy gimnazista segítőnknek, Kádár Andrásnak, Pék Viktóriának, Róth Ágnesnek és Sugár Eszternek minden munkájukért.

A táborban mindenki jól érezhette magát, sokan már most a jövő évi tervekkel indultak haza. Istennek adunk hálát minden élményért és öröméért, s őt kérjük vigyázzon gyermekeinkre a nyári szünet további időszakában is.

Sugár Tamás

SZÁKSZENDI HITANOSOK

Az idén is jókedvű hangulatban telt a hittanosok évzáró partija a templomkertben. A gyerekek élvezték a játékokat, vetélkedőket az együttlétet. Köszönjük a szülőknek a segítséget, a sok finom süteményt, rágesálnivalót, üdítőt. Reméljük a Hot-Dog is ízlett!

Örültünk, hogy sokan eljöttek a Tagyospusztai táborba, reméljük jól éreztétek itt is magatokat!

Kívánunk minden hittanos gyermeknek jó pihenést a vakációban, a szülőknek is igazi, áldott kikapcsolódást a szabadságok idejére.

Találkozunk szeptemberben, addig se felejtsetek el bennünket!

Sugárné Damó Márta lelkész.

Geresei Judit

GYEREKSAROK

A mai alkalommal a templom egy olyan „kellékével” ismerkedhetünk meg, ami nem feltűnő, nem szem előtt lévő, a templomba betérő látogatók nemigen gyönyörködnek benne, mégis értékes. Ez a kellék a PERSELY. Biztosan te is találkoztál már vele, amikor beledobtad istentisztelet végén adományodat. Ebbe a perselybe kerül bele vasárnaponként az a sok-sok pénz, amit a felnőttek és gyerekek hálából odaszánnak Istennek, egyházuknak. Ez a pénz senkié és mindenkié. Ebből a pénzből tudunk harangozni, lámpát gyújtani, befűteni, benneteket megajándékozni, fizetést adni a lelkipásztoroknak és még sok más egyébét kifizetni. Ebből a pénzből senki sem vehet magának ki pénzt, hiszen mindnyájunké. Csak közösen költhetünk belőle. Van egy történet a Szentírásban, amely egy vámszedőről szól, Zákeusról, akinek az volt a dolga, hogy az állam parancsára megadóztassa az embereket. Csakhogy ő ebből az adóból elvett magának, meglopva az embereket. Persze ezt az emberek tudták és gyűlölték érte. Nem volt barátja. Boldogtalan ember volt annak ellenére, hogy mindene megvolt a lopott pénzből, de az emberek szeretetét nem tudta megvásárolni. Egy alkalommal Jézus éppen az ő városán, Jerikón ment át, ahol sokan találkozni akartak vele, hiszen hallottak már róla. Zákeus is szerette volna őt látni, csakhogy alacsony volt, nem látott semmit Jézusból. Semmi baj, gondolta. Ott állt egy hatalmas fügefafa, amelynek ágai a földet súrolták. Felmászott rá, és mindent látott és hallott amit akart. Miután Jézus befejezte a tanítást,

az emberek meghívták magukhoz vacsorára és szállásra. Jézus azonban feltekintett a fára és lehívta onnan Zákeust, mondván neki, ma nála fog vacsorázni. Az emberek fel voltak háborodva, hiszen mindenki tudta Zákeusról, hogy tolvaj, Jézus mégis bemegy a házába? Igen! És mit tesz Zákeus? Sietve leszáll és örömmel fogadja Jézust. Tudjátok mi történt Zákeussal? Rájött, hogy eddig hiába gyűjtött pénzt, az nem tette boldoggá. Jézus „ráigért” arra a sok lopott pénz-

re. Az örökkévalósággal. Zákeus rájött, nem ér a pénze semmit, de jött valaki, aki ingyen szereti, aki nem gyűlöli, hanem értékesnek tartja. Ez a szeretet változtatta meg őt. Szétszította vagyonát a szegények és azok között akiket meglopott. Zákeus pénzes ereszénye szegényebb lett, de a lelke és élete határtalanul gazdagabb.

Keress meg az öt eltérést a képek között, majd színezd ki őket

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Ács (május-június) megkeresztelték: Nagy Benedeket, Tóth Adrienn, Hozmány Gyula Noelt, Szabó Lara Dzszenifert, Ódor Zsófiát, Péntek Józsefet, Péntek Krisztinát
Konfirmált: Bédi Ákos, Tóth Tibor, Godena Melinda, Dosztál Fruzsina, Csanádi Nikolett, Kovács Roland, Szabó Dalma, Mészáros Kata, Morvai Achillesz, Kelemen Krisztina, Péntek József, Pulai Dávid, Kovács Balázs, Vörös Gergő, Kalla Sándor Mátyás, Rigó Csenge, Héregi Péter, Megyesi Richárd, Tóth Bálint, Gerecsei Anna
házasságot kötött: Horváth Ákos és Nyéki Ágnes (ökumenikus szertartással),
 50 éves házassági évfordulón fogadalmat tett dr. Herczeg Pál és Németh Mária Piroska
eltemették: Tóth Miklóst, Szalai Juliannát, Szabó Lászlót, Ódor Pálnét, Héregi Vincét, Simonikné Hegedűs Máriát, Szőnyi Istvánt, Runyai János Csabát, Lakasz Lajos presbitert.
Ászáron eltemettük: özv. Ligeti Gyulánét
Császár: Temetés: Vecsei Imréné Házasság: Iványi Norbert és Ihász Katinka; Szabó Zsolt és Malomsoki Edina
 Konfirmáció: Körmendi Kata, Ágoston Izabell, Wolf Bianka, Cser Botond, Baráth Petra, Bíró Norbert, Maróti Adrienn, Beke Norbert,
 Keresztelés: Kiss Julianna, Katona Liza, Katona Eszter, Katona Zsófia, Egri Ádám Zoltán, Iványi Henrietta, Iványi Noémi, Pfiszterer Péter, Hermann Dorka,
Kisbéren konfirmáltak: Hernádi Dávid, Kégl Virág, Nagy Szabolcs és Szinyi Péter
 megkereszteltett: Horváth Adrienn és Ugri András
Kisigmánd: Elhunyt: Nagy József.
Nagyigmánd: Megkereszteltük: Varga Botond, Szijj Anna, Aranyosi Marcell és Aranyosi Milán
 Konfirmált: Habenicht Ákos, Raffael Fanni, Vencsellei Tímea, Pirik Cintia, Hassán Rámi, Varga Anett, Szabó Alexandra, Illés Ramóna és Bakos Beáta
 Házasságot kötött: Patkó Attila és Springenszeisz Laura, Varga Péter és Tóth Nikolett
 Eltemettük: Morovits Imréné
Vérteskethely: Keresztelés: Bakai Réka Konfirmáció: Hajdók Angéla, Hajdók Gergő
Réde: Konfirmált Albert Flórián, Albert Leila, Bozori Csaba, Hnizda Viktória, Nagy Laura, Nikovits Dániel, Varga Patrik, Vidi Balázs
Tárkányon eltemettük: özv. Víg Gyulánét
Száksszend: Keresztésben részesült: Jye William Knights.
 Elhunyt: Kozicz Károlyné és Havranszki Lajosné.

VI. REND A DUNÁNTÚLON

A Hét Határ lapzártája után került megrendezésre a VI REND. Következő számunkban élménybeszámolókkal követjük végig a dunántúli református-ság nagy eseményét.

A helyszíni tapasztalataink alapján kijelenthetjük, hogy betöltötte küldetését a kitűnően megszervezett seregszemle. **A szerk.**

Helyesbítés: A VI. Pálóczi Horváth Ádám szavalóverseny helyezettjei közül a 7-8. évfolyamos korosztályban 1. díjat nyert Kalla Sándor Mátyás (Ács)

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz !

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Száksszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: "Közelebb Egymáshoz" Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 **email**: hethatarlap@freemail.hu

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641